

Слова, що освячують уста, діди передають онукам

В НВК «Гімназія №14» бібліотекарі Марія Дацюк і Любов Собойчук організували виставку до 200-річчя Кобзаря, яку назвали «Правдочолий речник України». Школярі принесли старі раритетні видання «Кобзарів», зібрання творів Шевченка, починаючи від 1920-х років, які їм передали їхні бабусі, дідусі.

Найдавніша книга, датована 1921 роком, - від шестикласника Дмитра Собчука. Ще хлопець приніс роботу, яку вишивала його прабабуся. Тримаючи полотно, де синьо-жовтим виведено рядки із Шевченкового циклу «В казематі», розповідає: «Ця вишивка дісталася мені від прабабусі Соні. Її тато був головою «Просвіти», він проводив багато вечорів на честь Тараса Шевченка. До одного із таких вона її і вишила. Згодом прабабусю й прадідуся, вояка УПА, вивезли на Воркуту. Сьогодні їй 96 років. Прадідусь помер 2 роки тому. Цього «Кобзаря» йому передав тато. Ми зберігаємо книжку вдома». Сторінки її пожовкли, коли береш до рук, втікають одна від одної. Вірші Дмитро вчить із нових видань, щоб не турбувати книгу зайвий раз.

Портрет Шевченка, який вишила колишня вчителька математики гімназії Ольга Сурник, сьогодні приніс її правнук Богдан Пододворний. З власними раритетами у виставці беруть участь і вчителі гімназії.

Завідувач бібліотеки Марія Дацюк, яка працює в ній 34 роки, до знаменної дати упорядкувала хрестоматію «200 літ під зорею Тараса». У першій частині вмістила вірші, що писали про Шевченка волинські, українські, світові поети (бібліотекар їх збирала протягом своїх років роботи); в другій – інформацію про пам'ятники народному таланту в світі.